

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ing. J. J.**, zastoupený JUDr. Danielem Srncem, advokátem se sídlem Na Poříčí 1071/17, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Prahu 3**, se sídlem Drahobejlova 48, 190 21 Praha 9, ve věci ochrany před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2012, č. j. 5 A 27/2012-27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobou podanou dne 16. 2. 2012 u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal určení, že daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1997 provedená Finančním úřadem pro Prahu 3 od 23. 5. 2001 do 26. 6. 2001 byla nezákonným zásahem. Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 5. 2012, č. j. 5 A 27/2012-27, podanou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."), pro opožděnost. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že žalobci uplynula jak subjektivní, tak objektivní lhůta pro

podání žaloby vyplývající z § 84 odst. 1 s. ř. s., a že zmeškání této lhůty nelze prominout (§ 84 odst. 2 s. ř. s.).

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[2] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl usnesení městského soudu včas podanou kasační stížností z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Neztotožnil se se závěrem městského soudu, že v daném případě uplynula subjektivní i objektivní lhůta pro podání žaloby.

[3] Institut ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením byl do českého právního řádu včleněn od 1. 1. 2003. Nelze proto podle stěžovatele dovozovat, že by jakákoliv lhůta pro podání žaloby běžela v době, kdy právní řád neumožňoval žalobu podat. Ke stejnému názoru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2004, č. j. 4 Afs 22/2003-96. Subjektivní ani objektivní lhůta tak nemohla běžet v období od 23. 5. 2001 do 31. 12. 2002.

[4] Stěžovatel dále zdůraznil, že řízení o ochraně před nezákonným zásahem bylo po 1. 1. 2002 možné zahájit jen v případě, že nezákonný zásah stále trval. U stěžovatele skončila daňová kontrola projednáním zprávy o kontrole dne 26. 6. 2001. Stěžovatel tedy do 31. 12. 2011 řízení o ochraně před nezákonným zásahem zahájit nemohl, neboť zásah již netrval. Změnu přinesla až novela soudního řádu správního provedená zákonem č. 303/2011 Sb., která s účinností od 1. 1. 2012 umožnila zahájit řízení o ochraně před nezákonným zásahem i v případě, že zásah již skončil. Lze tedy podle stěžovatele dovodit, že žádná ze lhůt pro podání žaloby ve smyslu § 84 s. ř. s. nemohla plynout do 31. 12. 2011.

[5] Podle výše uvedeného výkladu začala objektivní i subjektivní lhůta pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem běžet 1. 1. 2012. Žaloba podaná k městskému soudu dne 16. 2. 2012 tak byla stěžovatelem podána v rámci zákonné lhůty. Nelze respektovat závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 22/2003-96, že objektivní lhůta stěžovateli plyne i v době, kdy zákon neumožňuje žalobu podat. Zmíněný závěr soudu je chybný a příčí se zásadě spravedlivého procesu. Závěrem stěžovatel vyčíslil požadovanou výši náhrady nákladů řízení.

[6] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným usnesením městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout

pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel ve svém podání podřadil důvody kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud ovšem stěžovatel kasační stížností napadá usnesení o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro něj přichází v úvahu pouze kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat, zda rozhodnutí městského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba proti nezákonnému zásahu důvodná. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti je tak vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže městský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda městský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je důvodná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008-80; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz).

[11] Stěžejní námitkou obsaženou v kasační stížnosti, je názor stěžovatele, že objektivní i subjektivní lhůta pro podání žaloby (§ 84 s. ř. s.) na ochranu před nezákonným zásahem, kterou se stěžovatel domáhá určení, že zásah byl nezákonný, počala běžet pro všechny myslitelné zásahy nejdříve dne 1. 1. 2012.

[12] Podle § 82 s. ř. s. *se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat žalobou u soudu ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný*. Od 1. 1. 2012 tedy může žalobce v žalobě na ochranu před nezákonným zásahem formulovat i deklaratorní petit a domáhat se určení, že zásah, který už pominul, byl nezákonný. Tato možnost byla do soudního řádu správního včleněna novelou provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. Přechodná ustanovení zmíněné novely soudního řádu správního specifickou úpravu pro zásahové žaloby znějící na deklaraci nezákonného zásahu neobsahují. Uplatní se tak obecné přechodné ustanovení obsažené v čl. II bodě 1 zákona č. 303/2011 Sb., že *pokud není dále stanoveno jinak, použije se zákon č. 150/2002 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, i pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; právní účinky úkonů, které byly v řízení učiněny přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány*.

[13] Z § 84 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že *žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo*. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení *zmeškání lhůty nelze prominout*.

[14] Interpretací lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu (§ 84 s. ř. s.) za právní úpravy účinné do 31. 12. 2011 se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 21. 12. 2004, č. j. 4 Afs 22/2003-96, www.nssoud.cz. V něm uvedl, že proti nezákonnému zásahu, ke kterému mělo dojít před nabytím účinnosti soudního řádu správního (tj. před 1. 1. 2003), bylo možné podat žalobu podle § 82 s. ř. s. pouze tehdy, pokud k 1. 1. 2003 ještě neuplynula objektivní dvouletá lhůta. Počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty by bylo možné spojovat až s datem 1. 1. 2003, tj. s účinností soudního řádu správního. Opačný výklad by znamenal nepřípustnou retroaktivitu úpravy řízení o ochraně před nezákonným zásahem pokynem nebo donucením správního orgánu, obsažené v soudním řádu správním. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále zdůraznil, že smyslem tzv. nepravé retroaktivity, k níž zákonodárce přistoupil poskytnutím ochrany proti trvajícím nezákonným zásahům ve správním soudnictví (§ 82 a násl. s. ř. s.) s účinností od 1. 1. 2003 *„je zabezpečit žádoucí "pružnou kontinuitu právního řádu". Vzhledem k tomu, že nové právní normy zpravidla nevznikají v "prostoru právem dosud nevyplněném", nýbrž naopak téměř vždy příslušné právní normy mění či nahrazují obdobné právní normy předchozí, bývá přijímáním nové právní úpravy nastolován problém kontinuity právní úpravy. Den nabytí účinnosti nové právní normy, která nahradila normu předchozí, je tedy i časovým rozmezím, kdy se právně upravené skutečnosti a vztahy atd. (rozumí se trvající skutečnosti a vztahy) dostávají z režimu jedné právní normy do režimu jiné právní normy. Tato skutečnost souvisí s trváním, resp. přetrváváním práva. Ve společnosti ovládané právem logicky existují vždy právní vztahy, které vznikly za práva starého a přetrvávají i za práva nového. Konkrétní "rozměr" kontinuity, resp. přetrvávání práva v tomto smyslu, zpravidla řeší vždy ten který nový právní předpis sám, v tzv. přechodných (intertemporálních) ustanoveních. Intertemporální ustanovení nového právního předpisu, která bývají umístěna na jeho konci, zpravidla vycházejí ze zásady, že právní vztahy vzniklé před jeho účinností se spravují do nabytí účinnosti nové právní normy právní normou dřívější, ode dne účinnosti nové právní normy normou novou, a to podle povahy upravovaných vztahů buďto bez potřeby přizpůsobit jejich režim nové právní úpravě, nebo s povinností přizpůsobit jejich režim nové právní úpravě do určité doby, a to zpravidla pod sankcí zániku práva, resp. právního vztahu. Tyto zásady je však třeba vždy v příslušném právním předpisu upravit zcela konkrétně, tzn. vyjádřit je výslovně a podrobněji a eventuálně i modifikovat pro jednotlivé specifické otázky, jako např. pro povinnost (v zájmu zachování oprávnění založeného z minula) dodatečně prokázat splnění nových (dalších) podmínek předepsaných pro vznik oprávnění podle nové úpravy, běh lhůt pro tyto i jiné situace, apod.“*

[15] Z uvedených závěrů Nejvyšší správní soud vycházel i v nyní posuzovaném případě. Při posuzování, zda lze určité právní úpravě přiznat zpětnou účinnost, je rozhodující znění přechodných ustanovení právního předpisu, který novou právní úpravu zavádí. Pokud zákonodárce stanovil účinnost nové právní úpravy připouštějící určení nezákonnosti již skončeného zásahu k 1. 1. 2012 a se zpětnou účinností tohoto typu žalob nepočítal, nelze při posuzování nyní projednávané věci odhlédnout od pravidla pro běh objektivní zákonné lhůty pro podání předmětné žaloby zakotveného v § 84 odst. 1 s. ř. s. Deklarace nezákonnosti zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu podle § 82 s. ř. s. správním soudem se nelze s úspěchem domáhat neomezeně do minulosti (pro jakékoliv úkony správních orgánů, k nimž došlo v průběhu doby), ale pouze v případě, že ke dni podání žaloby objektivní dvouletá lhůta stanovená v § 84 odst. 1 s. ř. s. ještě neuplynula. Počátek

běhu subjektivní lhůty je nutno, obdobně jako v případě popsaném v rozsudku č. j. 4 As 22/2003-96, spojovat nejdříve s 1. 1. 2012.

[16] V posuzovaném případě není mezi stranami sporu, že k zahájení daňové kontroly (stěžovatelem tvrzenému nezákonnému zásahu) došlo dne 23. 5. 2001. Dvouletá objektivní lhůta pro podání žaloby podle § 84 s. ř. s. tedy uplynula nejpozději dne 23. 5. 2003. Žalobu tak bylo možné podat nejpozději poslední den objektivní lhůty pro podání žaloby, tedy dne 23. 5. 2003, nehledě na to, zda subjektivní lhůta pro podání žaloby vůbec počala do tohoto okamžiku běžet. Nemůže být tedy relevantní, že subjektivní lhůta pro podání žaloby mohla začít plynout nejdříve dne 1. 1. 2012, neboť v této době již objektivní lhůta pro podání žaloby dávno uplynula. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze podle § 84 odst. 2 s. ř. s. prominout.

[17] Skutečnost, že zákonodárce rozšířil práva fyzických a právnických osob v rámci žalob proti nezákonným zásahům správních orgánů a od 1. 1. 2012 jim umožnil domáhat se po správním soudu *pro futuro* určení nezákonnosti zásahu správního orgánu za předpokladu, že objektivní lhůta pro podání žaloby dosud neuplynula, představuje nepravou retroaktivitu soudního řádu správního. Nebyla-li možnost určovací žaloby podle § 82 s. ř. s. v přechodných ustanoveních zákona č. 303/2011 Sb. rozšířena zákonodárcem i na dřívější zásahy správních orgánů, u kterých lhůty pro podání žaloby stanovené soudním řádem správním již uplynuly, nelze zákonodárcem projevenou vůli revidovat interpretací, která by relevantní ustanovení soudního řádu správního vztahující se ke lhůtám pro podání žaloby (§ 84 odst. 1 s. ř. s.) pozměnila v rozporu s výslovnou dikcí zákona i ustálenou judikaturou správních soudů (zejména srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 22/2003-96). Nemožnost výkladu *contra legem* nemůže být ospravedlněna ani tvrzením stěžovatele, že dřívější právní úprava určovací typ žaloby podle § 82 s. ř. s. nepřipouštěla (přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 2043/07, http://nalus.usoud.cz). Žalobu na určení nezákonnosti zásahu podle § 82 s. ř. s. tak po 1. 1. 2012 bylo možno podat ve vztahu ke skončeným zásahům pouze tehdy, pokud objektivní lhůta pro podání žaloby dosud neuplynula (tj. ve vztahu k zásahu správního orgánu, který nastal nejpozději 1. 1. 2010). Určit nezákonnost dřívějších zásahů zákonodárce formulací přechodných ustanovení zákona č. 303/2011 Sb. za současného stavu vyloučil. Určení nezákonnosti zásahu by se po účinnosti zákona č. 303/2011 Sb. bylo možné domáhat rovněž v řízeních o ochraně před nezákonným zásahem, která byla řádně zahájena před 1. 1. 2012, podáním návrhu na změnu žalobního petitu v případě, že by v mezidobí zásah správního orgánu skončil.

[18] Zákonodárce byl oprávněn v rámci přechodných ustanovení k zákonu č. 303/2011 Sb. základní princip nepravé retroaktivity prolomit a stanovit po určitou dobu neomezenou možnost domáhat se v soudním řízení správním deklarace nezákonnosti zásahů správních orgánů, které již skončily. Pokud tak neučinil, nepochybně se domníval, že takový postup není nezbytný pro ochranu práv fyzických a právnických osob. Ze spisového materiálu vyplývá, že i pokud byl tvrzený zásah žalovaného v projednávané věci nezákonný, ustal již dne 26. 6. 2001. Případným negativním důsledkům spojeným s citovaným zásahem se mohl stěžovatel bránit ve správním soudnictví podáním žaloby proti rozhodnutí o odvolání proti vydanému dodatečnému platebnímu výměru na dani z příjmů fyzických osob za rok 1997. Pokud stěžovateli provedením předmětné daňové

kontroly vznikla škoda, měl možnost domáhat se její náhrady postupem podle zákona č. 82/1998 Sb. uplatněním nároku u příslušného správního orgánu a následně žalobou u civilního soudu; v rámci tohoto řízení by se případná nezákonnost zásahu žalovaného posuzovala jako předběžná otázka. Stěžovatel tedy v době, která bezprostředně souvisela s tvrzeným zásahem žalovaného, měl možnost bránit se proti údajnému příkoří prostřednictvím správní žaloby proti konečnému rozhodnutí, kterým mu byla doměřena daňová povinnost na dani z příjmů fyzických osob za rok 1997, případně uplatněním nároku na náhradu škody způsobené při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem. Zda těchto prostředků nápravy stěžovatel využil či nikoliv, již v projednávané věci nemůže být relevantní.

[19] Nejvyšší správní soud dodává, že podle důvodové zprávy k zákonu č. 303/2011 Sb. má nová právní úprava řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu zajistit vyšší standard ochrany tím, že umožní fyzickým a právnickým osobám domáhat se deklarování nezákonného zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu tehdy, pokud již zásah ani jeho důsledky netrvají a nehrozí jeho opakování. I pouhé konstatování nezákonnosti zásahu může být podle zákonodárce pro občany velmi důležité, neboť u veřejnosti posiluje důvěru v právní stát a napomáhá kultivovat činnost orgánů veřejné správy. Z hlediska odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, má nová právní úprava zásahové žaloby především významný psychologický efekt pro poškozené účastníky. Podle zákona č. 82/1998 Sb., není pro uplatnění náhrady škody způsobené úředním postupem (pod který se zařazuje i nezákonný zásah), na rozdíl od nezákonného rozhodnutí, vyžadováno předchozí rozhodnutí o nesprávnosti úředního postupu, resp. deklarace nezákonnosti předmětného zásahu soudem. Rozhodnutí správního soudu o nezákonnosti takového zásahu nepochybně přispěje ke zrychlení rozhodování příslušných úřadů o odškodnění a v konečném důsledku i ke zrychlení řízení o nároku na náhradu škody u civilních soudů, u kterých se poškozený může domáhat náhrady škody, neuspokojí-li příslušný úřad plně nárok poškozeného (srov. sněmovní tisk č. 319/0, 6. volební období, dostupný na digitálním repozitáři www.psp.cz). Přínosy nové právní úpravy v podobě usnadnění případného řízení o náhradě škody dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), zdůrazňuje i odborná literatura (Lichnovský, O. *Nezákonný zásah v daňovém řízení*. Právní rozhledy, 2012, č. 10, s. 343).

[20] Při řešení předmětné právní otázky proto Nejvyšší správní soud zohlednil, že zavedení nového typu žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu spočívající v deklaraci nezákonnosti zásahu, který již skončil, bylo motivováno zejména snahou usnadnit žalobci postup při domáhání se případné náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb. Pokud ve prospěch žalobce bude vydán rozsudek, kterým správní soud určí, že zásah správního orgánu byl nezákonný, měl by jeho nárok na náhradu škody způsobené při výkonu veřejné správy nesprávným úředním postupem být uspokojen již příslušným úřadem, u něhož podle § 14 zákona žalobce nárok uplatní, bez nutnosti následné iniciace soudního řízení u civilních soudů.

[21] Možnost deklarace nezákonnosti zásahu, který již netrvá, tedy napomáhá žalobci k rychlejší a efektivnější ochraně práv tím, že usnadňuje jeho důkazní situaci při uplatňování nároku na náhradu škody způsobené při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem podle zákona č. 82/1998 Sb. Posláním správních soudů ovšem není pouze bezúčelné určování, zda určitý zásah nebo postup správního orgánu byl nezákonný, aniž by následně žalobci takové rozhodnutí nějakým způsobem prospívalo v dalším řízení, (např. usnadňovalo mu průběh řízení o náhradě škody podle zákona č. 82/1998 Sb.). Nelze jistě zcela pominout případné morální zadostiučinění, které se žalobci dostane, pokud správní soudy jeho žalobě vyhoví a již skončený zásah shledají nezákonným. Takové rozhodnutí správních soudů může být apelem na orgány veřejné správy, aby se vyvarovaly nezákonných postupů a nepřípustným způsobem neomezovaly práva fyzických a právnických osob.

[22] Nejvyšší správní soud v souladu s výše uvedenými závěry nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, že závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 22/2003-96 ohledně běhu objektivní lhůty jsou chybné a příčí se zásadě spravedlivého procesu a že by objektivní lhůta měla v posuzovaném případě počít běžet nejdříve 1. 1. 2012. Je nutno mít na zřeteli, že přijetím soudního řádu správního zákonodárce jasně nastavil časový horizont dvou let, v němž se lze bránit tvrzenému nezákonnému zásahu ze strany správního orgánu. Stanovení určitého časového okamžiku pro možnost podání zásahové žaloby podle § 82 je nezbytné, neboť s ohledem na zásadu bdělosti a zásadu právní jistoty lze po účastnících řízení spravedlivě požadovat, aby proti případným úkonům správních orgánů, které jsou v rozporu se zákonem, brojili v době, kdy je tyto úkony na právech zasáhly, nikoliv libovolně v kterémkoli okamžiku v budoucnosti. Určité časové ohraničení práva brojit proti nezákonnému zásahu správní žalobou je legitimní a je plně v souladu se smyslem a účelem tohoto institutu. Lze totiž předpokládat, že dřívější zásahy správních orgánů, i pokud by opravdu byly nezákonné, již skončily nebo již mohly být napraveny. Pokud by tomu tak nebylo, negativní účinky těchto minulých zásahů byly zmírněny plynutím času a již tak palčivým způsobem do práv žalobce nezasahují.

[23] Pokud se stěžovatel v posuzovaném případě domníval, že žalovaný zahájením zmíněné daňové kontroly nezákonným způsobem zasáhl do jeho práv, poskytoval mu právní řád účinné prostředky, jak takovému příkoří čelit, a umožňoval mu řešit danou otázku v přiměřeném časovém horizontu (srov. bod [18] shora). Způsob koncipování přechodných ustanovení v zákoně č. 303/2011 Sb. ve vztahu k žalobám proti nezákonným zásahům, podle kterého zákonodárce otevřel možnost deklarace nezákonnosti zásahů pouze pro zásahy, u nichž dosud neuplynula objektivní lhůta, je podle Nejvyššího správního soudu naprosto vyhovující a není jej možné chápat jako protiústavní.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a

nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu